

Fragment

In het jaar van de rode os

Marije Langelaar
2020

Deel III - Brieven aan de condor

We rijden naar Ch'iyara, de baai van het Laramameer. We eten een eenvoudige maaltijd bij vrienden van mijn man. Het zijn grove lieden die in de mijnen werken en naar mijn borsten staren. *Madre mia* wat een wolven! Ze doen het alleen als mijn man niet kijkt. Ik vind hen niet aardig, wil snel weer weg, een van hen, met een soort fonkeling in zijn ogen, geeft me een hoofdknik maar ik keur hen geen blik waardig. Na de maaltijd rijden we naar het meer. De baby leggen we op een deken naast het water. Haar bewegingen zijn opgewonden, het uitstapje doet haar zienderogen goed, we zingen liedjes voor haar en gooien druppeltjes water in haar gezicht en uiteindelijk valt ze in slaap. Mijn man bouwt een dam van stenen om haar heen zodat ze niet in het water kan rollen. Slaat met een stokje alle insecten weg.

Ik kleed me uit om te zwemmen, ik zie mijn man kijken hoe ik alle kleren afleg, ik ben zo bloot als een vis, schud mijn krullende haren los en breek het roerloze oppervlak met mijn duik. Als een mes snijd ik door het koude water, er zijn talloze vissen als zilveren ringen. Onder water is het troebel, ik zie het wier als knoperig touw bewegen en raak de steentjes op de bodem met mijn vingers. Ik schrik van een grotere vis die tegen me opbotst en hapt in mijn middel, gil overeind om te zien dat het mijn man is, we vrijen als leeuwen een beetje hard en onstuimig en bovendien na enkele golven weer klaar. We waden terug naar de baby die nog steeds ligt te slapen. In de struiken zie ik een gestalte, sluike zwarte veren van een ineengedoken man, strakke ogen, het liefst wil ik me ergens verbergen en bedekken maar er is niets van hulsel, de enige andere mogelijkheid is dus mijn tepels te priemen richting de wolken.

Soms lieve condor, *amigo de alas negras*, valt het leven als mens me zwaar, het is schraal van betekenis, het ontbreekt ons aan iets en het doet ons zo'n pijn.

We rollen maar door in het veld van niet weten.

We drinken niet, al zijn we dorstig maar we drinken niet, we zijn hongerig maar eten niet, werkelijk drinken bedoel ik en werkelijk eten met iets wat onze dorst echt kan lessen, onze honger kan stillen, ons verlangen dat zo brandend is, we zijn bevangen door een grote drang om zo snel mogelijk ergens een rand te bereiken.

Maar hoe hard we ook rollen we komen nooit aan bij een rand waar we ons aan kunnen optrekken om het veld te overzien. Er is nooit een overzicht. We rollen maar verder. We zijn nog net zo blind als bij onze geboorte, wat een wreed bestaan.

En we hebben kleine touwen om ons aan vast te klampen, de dingen die we denken te weten en geloven maar dat valt net zo goed steeds in draden uiteen. We hebben niet zo veel.

En we verliezen onszelf in handelingen die er niet toe doen. Bezigheden die er niet toe doen, maar die we groot maken, we worden lege hulzen met een vaag verlangen naar eens. We borduren de zakdoeken. We graven een gat, we vullen de dagen met nutteloze handelingen en verdoven onze felle vragen, wiegen ons in onwetendheid, glazuren de pijn. Of zoeken die narcotische roes, we kauwen de cocabladeren.

Zoet je, zoet je, vader, moeder, opa, oma, handarbeider, wieg je toch.

Dein op de golven.

Kun je me helpen condor, lieve condor jij hebt het overzicht, je vliegt hoger dan wij, je bent vrij.